

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14/2565

นาง ป. ผู้ร้อง คำสั่งศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คู่กรณี

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ถ้ามีคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันในคดีที่มีข้อเท็จจริงเป็นเรื่องเดียวกัน จนเป็นเหตุให้คู่ความไม่ได้รับการเยียวยาความเสียหายหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความขัดแย้งในเรื่องฐานะหรือความสามารถของบุคคล คู่ความ หรือบุคคลซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรงจากคำพิพากษาหรือคำสั่งดังกล่าวอาจยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการเพื่อขอให้วินิจฉัยเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลดังกล่าวได้ภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่คำพิพากษาหรือคำสั่งที่ออกภายหลังถึงที่สุด" คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของกรมที่ดินที่ยื่นฟ้องผู้ร้องไว้พิจารณา เนื่องจากมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แม้ต่อมากรมที่ดินจะนำข้อเท็จจริงเดียวกันไปยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลแขวงดอนเมือง ซึ่งเป็นศาลที่มีเขตอำนาจ จนกระทั่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ พิพากษาให้ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยก็ตาม ก็ไม่อาจถือว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลยุติธรรมกับศาลปกครองขัดแย้งกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง เนื่องจากกรณีที่ถือว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันตามบทบัญญัติดังกล่าว จะต้องเป็นกรณีที่ศาลทั้งสองวินิจฉัยขัดแย้งกัน แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งไม่รับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา เนื่องจากคดีไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองและยังไม่มีคำวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาทแห่งคดี ดังนั้น แม้ต่อมากรมที่ดินนำข้อเท็จจริงในคดีเดียวกันนี้ไปฟ้องผู้ร้องต่อศาลแขวงดอนเมืองซึ่งเป็นศาลยุติธรรมและเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีนี้ จนกระทั่งศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาถึงที่สุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ร้องเบิกค่าใช้จ่ายและได้รับการอนุมัติจากโจทก์เป็นการไม่ชอบ จึงพิพากษาให้ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ ซึ่งเป็นการวินิจฉัยชี้ขาด ข้อพิพาทแห่งคดีและแม้ศาลอุทธรณ์จะเห็นว่าการที่โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยคืนเงินที่โจทก์จ่ายให้แก่จำเลยไปเป็นเรื่องที่โจทก์ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐและเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ใช้สิทธิติดตามเอาทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๖ ซึ่งไม่มีอายุความซึ่งผู้ร้องเห็นว่า เป็นการวินิจฉัยที่ขัดกับคำสั่ง ศาลปกครองสูงสุด แต่ก็เห็นได้ว่า คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ดังกล่าว เป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีซึ่งเป็นประเด็นข้อพิพาทที่ศาลรับฟ้องคดีนี้ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอายุความในคดีนั้นได้ ส่วนคำสั่งศาลปกครองสูงสุด เป็นคำสั่งที่ไม่รับฟ้องไว้พิจารณาเนื่องจากคดีไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง จึงไม่มีประเด็นในเนื้อหาแห่งคดีใด ๆ ที่ศาลปกครองสูงสุดจำต้องวินิจฉัย ดังนั้น คำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณากับคำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์จึงไม่ขัดแย้งกัน ส่วนที่ผู้ร้องอ้างคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีอื่น ๆ ว่าเป็นคดีที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับการเบิกค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมหลักสูตรกฎหมายปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองตามมาตราที่ ก.ศป. รับรอง รุ่นที่ ๒ รุ่นที่ ๖ และรุ่นที่ ๔ แต่ศาลปกครองสูงสุดรับไว้พิจารณาและพิพากษาแตกต่างจากคดีที่ผู้ร้องถูกฟ้องต่อศาลยุติธรรม ก็เป็นการอ้างว่าคำพิพากษาที่ถึงที่สุด ในคดีอื่นขัดแย้งต่อคำพิพากษาที่ถึงที่สุดในคดีที่ผู้ร้องถูกฟ้อง เมื่อผู้ร้องมิได้เป็นคู่ความหรือคู่กรณีในคดีดังกล่าว กรณีจึงไม่ใช่การยื่นคำร้องโดยกล่าวอ้างว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกันในคดีที่มีข้อเท็จจริงเป็นเรื่องเดียวกัน จนเป็นเหตุให้คู่ความไม่ได้รับการเยียวยาความเสียหายหรือ ไม่ได้รับความเป็นธรรม ตามนัยมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบทบัญญัติมาตรานี้ให้สิทธิคู่ความหรือบุคคลซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรงจากคำพิพากษาหรือคำสั่งที่มีการนำมูลความ แห่งคดีเรื่องเดียวกันไปยื่นฟ้องคดีต่อศาลสองศาลต่างระบบกันและศาลทั้งสองนั้นตัดสินแตกต่างกัน เป็นเหตุให้คู่ความในคดีนั้นไม่อาจปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดนั้นได้ โดยคู่ความหรือบุคคลที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ขัดกันนั้น อาจยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ เพื่อขอให้วินิจฉัยเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลดังกล่าวได้ ซึ่งมีความหมายว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งทั้งสองเรื่องต้องเป็นคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ผู้ร้องเป็นคู่ความหรือเป็นผู้ซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรงเนื่องจากไม่อาจปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดของทั้งสองเรื่องนั้นได้ เมื่อผู้ร้องมิได้เป็นคู่ความในคดี ของศาลปกครองสูงสุดในคดีอื่น ๆ ตามที่กล่าวอ้าง คำร้องของผู้ร้องจึงไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติว่าด้วย การวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง จึงให้ยกคำร้อง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/14/2565>